

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

24. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

20. ČERVNA 2021

Z obsahu:

Rozjímavá modlitba

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 28. dubna 2021,
knihovna Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatý Jan Fisher

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewské (57)
- strana 6 -

Papež přirovnal
zneužívání nezletilých
k psychologické vraždě
- strana 6 -

Láska k nepřítelům proměňuje (3)

Monika Bornová
- strana 7 -

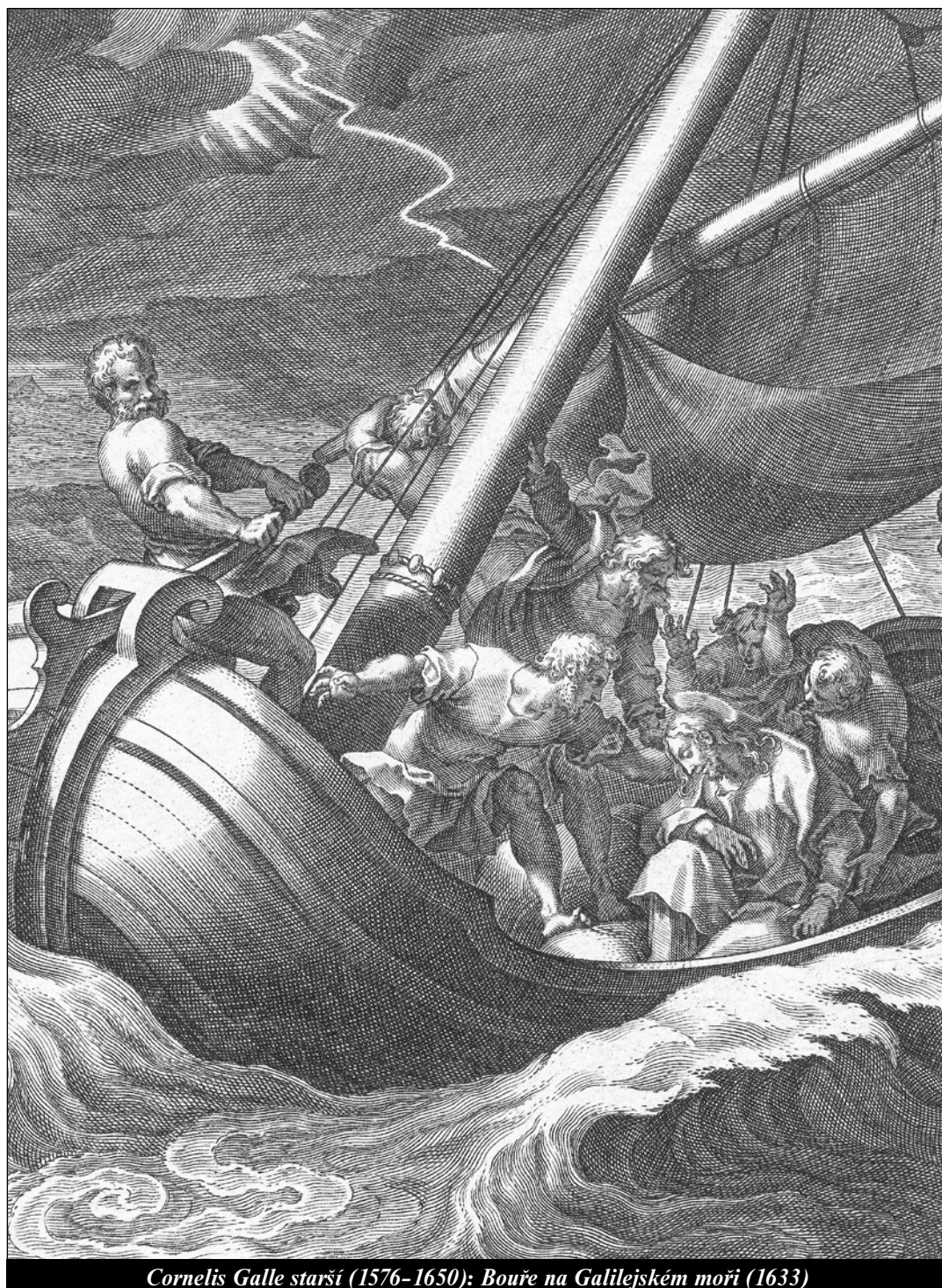
Otec z Podbřeží

Bartłomiej Grysa
- strana 8 -

Skoky u Žlutic - poklad

v zaniklé obci
Petr Bobek
- strana 10 -

Ostravsko-opavská
diecéze slaví 25. výročí
svého vzniku
- strana 13 -

Cornelis Galle starší (1576-1650): Bouře na Galilejském moři (1633)

Rozjímavá modlitba

Katecheze papeže Františka při generální audienci
28. dubna 2021, knihovna Apoštolského paláce v Římě

(Jan 14,25-26; 16,12-15)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes budeme hovořit o oné formě modlitby, kterou je rozjímání. „Meditovat“ pro křesťana znamená, že hledá syntézu. Znamená to postavit se před velikou knihu Zjevení, abychom se ji pokusili osvojit a plně ji vstřebali. Křesťan přijaté Boží slovo neuzavírá do sebe,

protože ono Slovo se musí setkat s „jinou knihou“, kterou *Katechismus* nazývá „knihou života“ (*Katechismus katolické církve*, 2706). Pokoušíme se o to pokaždé, když rozjímáme nad Božím slovem.

Meditační praxe si v těchto letech vydobyla velkou pozornost. Nehovoří o ní jen křesťané, protože meditace existuje v téměř všech náboženstvích světa. Jedná se ovšem také o činnost rozšířenou

mezi lidmi, kteří nemají náboženský pohled na svět. Všichni potřebujeme rozjímat, uvažovat, nacházet sami sebe – to je lidská dynamika. Především v nenasyceném západním světě se meditace vyhledává jako hráz vztyčená proti každodennímu stresu a všudypřítomné prázdnotě. Proto tedy ony obrazy mladých lidí i dospělých, kteří usebraně a tiše sedí s přivřenými očima... Mohli bychom se zeptat: Co tito lidé dělají? Meditují. Na tento jev je třeba pohlížet jako na něco příznivého, nejsme totiž stvořeni k ustavičnému spěchu, ale vlastníme vnitřní život, který nelze trvale pošlapávat. Meditaci tedy potřebují všichni. Lze ji přirovnat k zastavení,

Pokračování na str. 5

Láska a modlitba. Obojího je v životě lidském potřeba a obojího se tak často nedostává. Ne však na stránkách tohoto čísla Světla, jehož obsah je láskou a modlitbou pevně protkáno. Vezmeme-li do úvahy jen duchovní rozměr, pak je zřejmé, že jedno bez druhého nemůže existovat. Vždyť jedním z projevů lásky k Trojedinému Bohu je modlitba, touha setkat se s Milovaným. A co by byla modlitba bez lásky? Ačkoliv i taková modlitba je prakticky možná, Pán Bůh je velkorysý a člověka skrze modlitbu obdarovává láskou: jednak daruje svoji lásku, a pak vzbuzuje v srdci modlitebníka lásku k druhým i k Bohu samotnému. Tak skrze obrácení srdce k Bohu v modlitbě, skrze pokorné úsilí odevzdávat mu celý svůj život je člověk proměňován k lepšímu a všechno, co je v něm dobré a milující, pochází od Boha, který je Láskou a nejvyšším Dobro – jak to vysvětlil Pán Ježíš Alici Lenčewské (str. 6).

Není člověka, který by netoužil po lásce, ať už jeho jednání takové touze odpovídá, či nikoliv. Nedostatkem lásky trpí každá lidská duše, a to i ta nejzatvrzelejší, jen si to nepřipouští nebo si to neuvědomuje. Jak by svět vypadal jinak, kdyby každý člověk miloval nejen sebe a své blízké, ale i nepřátele! (str. 7) A především: kdyby nade vše miloval Trojediného Boha! To by byl skutečný ráj na zemi – ne takový, jaký slibují politici, cestovní kanceláře a další... Bylo by to místo,

Editorial

kde by se lidské štěstí snoubilo s Boží láskou, místo, kde by nikdo nepochyboval o druhém, že je v něm aspoň doutnající, neviditelná jiskřička dobra, kterou je třeba rozdmýchat, nikoliv uhašet. Žel, duše lidí jsou zahlceny pýchou, jsou v moci satanově. A proto je na světě tolik zla. Ovšem, není to do značné míry chyba Ježíšových učedníků, křesťanů? Vnášíme všichni do světa Božího Ducha, jeho lásku? Klečeme denně na kolenu, abychom nejen světu vyprošovali mír a zastavení pandemie, ale abychom prosili milosrdného Boha za obrácení lidských duší, zvláště těch nejzatvrzelejších? Oběť by měla předcházet přesvědčování o Bohu, Pánu a Vykupiteli světa. Neboť svědectví života je mnohem účinnější než hlásání. Kdyby diktátoři nebyli v hloubi srdce přesvědčeni o svém – si ce zlém – poslání na tomto světě, stěželi by získali pro své cíle davy lidí. A tak je to i s láskou a modlitbou: nepomůže hlásání Božího království samo o sobě, nebude-li vystavěno na pevných základech vlastní osvědčené víry, jejíž skutky předcházejí slova o Dobru, o Lásce, o Trojediném Bohu... Tak jako to vidíme u sv. Jana Fishera (str. 4-5) či u otce Stanislava z litevského Podbrěží (str. 8-10). Anebo jak nás k tomu nepřímo vybízí Mons. Jan Graubner ve svém vzkazu ostravsko-opav-

ské diecézi, slavící čtvrtstoletí své existence. (str. 13)

Cítíme se bezpečně, když víme, že Pán Ježíš je s námi, pomáhá nám, vede nás. Avšak často se dostáváme do situací, kdy máme pocit, že Pán Ježíš spí a naše loďka života se náhle ocitá v ohrožení bouří tohoto světa. Kam se v těchto okamžicích vytrácí naše víra? Snad není dost dobře podpořená „starou dobrou radou“, kterou nám zanechal již zmíněný P. Stanislav: „Večer, když tě začínají trápit starosti a ukazují se, že srdce už nevydrží, [...] klekni u lůžka nebo u stolu, dej hlavu do dlaní a modli se. [...] V tichosti medituj, až pocítíš, že všechno padá na dno.“ Příčin však může být mnoho. I proto je třeba svoji víru upevňovat a povzbuzovat zvláště v době, kdy jsme „nahore“, aby – až na nás dolehne tíže bouře a nejistoty – nás nemohl satan stáhnout pod hladinu a nepřivedl naši duši na scesti.

Láska k Bohu, k lidem, ke tvořivému, obětavému životu – to je i poklad poutního místa Skoky u Žlutic. (str. 10-12) Ať už putujeme na jakékoliv poutní místo – živé, udržované, či opuštěné, chátrající – vždycky můžeme rozjímat nad těmito skutečnostmi: jaká je naše láska k Pánu Bohu a k lidem, k nepřátelům; jaká je naše modlitba. Povzbuzujme se s věčností vírou našich předků. Porosteme tak v tom, že naše smýšlení již nebude lidským, ale bude smýšlením Ježíšovým.

Daniel Dehner

Nastal večer a Ježíš se chystá odejít. Chceš se s ním rozloučit, nebo pociťuješ touhu prodloužit ty chvíle, které můžeš trávit v jeho společnosti? Chceš-li být dále s ním po dobu noční plavby, musíš obětovat svůj noční klid, něco ze svého pohodlí. Rozhodni se rychle. Překonej svůj strach a ostych a požádej učedníky, zda by tě nevzali s sebou. Vezmou tě rádi, když se spokojíš s prostou rybářskou lodí. Je tu však málo místa. Všechno zbytečné zanechej na břehu. Kdo se dokáže spolehnout na dobrého Pána, nic víc nepotřebuje.

Lod' odráží od břehu. Musíš se smířit s tím, že se ti tu nemá kdo věnovat. Rybáři si musí hledět vesel, protože cesta je dlouhá a moře značně neklidné. A tvůj Pán? Má za sebou namáhavý den celodenního apoštolátu. Jistě mu dopřeješ, aby využil tohoto času a odpočinul si na zádi na tvrdé kožené podušce. Je to Pán a Bůh. Jeho tělo usíná, jeho ústa budou mlčet, ale jeho srdce vždy bdí a bude tě dobře vnímat. Začni svou adoraci. Potěší ho to. Břeh se ztrácí z očí, tma houstne a loď se stále více kymácí. Můžeš mu vyprávět o tom, co prožíváš uprostřed moře, jak se tvoje srdce najednou cítí slabé a bezmocné. Jsou to pocity, které bys měl prožívat, i když máš pevnou půdu pod nohama. Jsi na tom ve skutečnosti stále stejně.

Neboj se přiznat svému Mistru, že sis cestu v jeho společnosti představoval zcela jinak. Vítr stále sílí, takže začíná být cítelně chladno a z houpání na rostoucích vlnách se zvedá žaludek. Bok lodí v nepohodlné pozici nepříjemně tlačí a studená voda stříká na oděv i do obličeje. Ježíš stále klidně spí. Nezačínáš litovat, že sis nevybral právě tu nejlepší příležitost, jak být v jeho blízkosti? Zasednout s Pánem za stolem nebo se s ním procházet mezi poli nebo zahradou by bylo příjemnější. Ale také by se ti mohlo stát, že by se ti Ježíš ztrácel v klamném oparu příjemných prožitků. Tady můžeš vnímat jeho blízkost beze všech příkras. Zatoužil být s ním, a on ti vyhověl. Ani za těchto zvláštních okolností tě nechce o nic ochudit, ale naopak obohatit. Máš se naučit, jak prožívat pocit bezpečí a klidu i uprostřed vzrůstající bouře: myslí jen na něho a posiluj se pohledem na jeho klidný spánek. Uvědom si, že ve sku-

Noční plavba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Proč jste tak ustrašení?
Nemáte snad víru?

tečnosti nikoliv ty jsi s Ježíšem na lodi, ale on je s tebou a u tebe. Máš dnes prožít jeho blízkost tak, abys na ni již nikdy nezapomněl.

Ale bouře se natolik vzrývá, že je na místě obava, zda tato chatrná loď může vydržet to divoké vlnobití. Na díla lidských rukou není spolehnouti. A co horšího, máš se přesvědčit, že už se nemůžeš opřít ani o člověka. Ti muži u vesel jsou sice tvrdí a zkušení chlapi, kteří dobře znají své řemeslo a leccos už na tomto moři prožili, ale dnes i oni začínají propadat panice. Nevzrušují je jen rozbouřené živly a hrozící nebezpečí. Provokuje je skutečnost, že jejich **Pán a Mistr stále ještě spí**. Neměl by je jeho klidný spánek ve skutečnosti naplňovat velkou důvěrou?

Mistře, tobě je jedno, že hyneme?

Co očekává posádka od svého Mistra po jeho probuzení? Má se také chopit vesla, nebo vylévat vodu z lodí? Nebo prostě cítí, že on je jediný, kdo jim může pomoci, i když sami nevědí jak? Ti prostí rybáři ještě plně nepochopili, že pokud mají s sebou Ježíše, neexistuje žádná mez, za kterou by je už nemohl zachránit. Budou ještě muset projít nejednou zkouškou, než si toho budou plně vědomi.

Není ti jejich zoufalý výkřik povědomý z vlastní zkušenosti? Neměl jsi někdy panický strach, že už je překročena snesitelná míra, a Bůh stále klidně spí? Ale i když spí, nespí přece někde v dáli. Je tak blízko u tebe, že se zcela spojuje s tvým osudem. Jste přece spolu na jedné lodi. Přestaň zvažovat míru snesitelnosti, nezabývej se podrážděnými představami, co teď ještě přijde. Upevni se v jistotě, že s Ježíšem jsi v bezpečí, ať už bdí, nebo spí. I kdyby vás pohltily hlubiny, co na tom, on je i na dně moře pánem všech vod a větrů, nemusíš se proto strachovat, kudy tě povede. Jen jedno je navýsost důležité a o to se starej: abys zůstal s ním.

On přece ví, kolik uneseš. Možná, že osádka této lodí mohla být svědkem mnohem většího zázraku, než že jedním

Liturgická čtení

1. čtení Job 38,1.8–11

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl: „Kdo zahrabil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

2. čtení 2 Kor 5,14–17

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Dokončení na str. 9

slovem *uklidní bouři v tichý vánek a utiší mořské vlny*.⁽¹⁾ Ale probudili ho, neboť se jim zdálo, že už více nesnesou. Avšak ani teď, když nastalo zázračné a bezpečné ticho, neopouští je strach: *Kdo je to, že ho poslouchá i vítr a moře?* Nechceš se pokusit vysvětlit to jim i sobě?

Lod' bezpečně dorazila ke gerasenským břehům. Vycházející slunce brzy vysuší tvé šaty. Jsi opět v bezpečí, tak jak je chápou lidé. Ježíš podstoupil tuto noční plavbu, aby pomohl člověku, kterého již dlouho sužuje *pluk zlých duchů*.⁽²⁾ Nemyslíš, že se tomu ubožákovi na pevnině vede daleko hůře, než se vedlo vám na tonoucí lodi?

Pokračuj v přerušené adoraci a *chval Pána za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí*.⁽³⁾ Vypros si novou sílu a pevnou důvěru, aby ses ze zbytečného strachu nebránil předčasně zázrakům jeho lásky a jeho moci.

Měl bys bohatou zkušenost tohoto jitra, kdyby ses včera večer neodvážil opustit **pro Ježíše a s Ježíšem** na čas pevnou půdu pod nohama?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 107,29; ⁽²⁾ srov. Mk 5,1–20;

⁽³⁾ srov. Ž 107,31.

Svatý Jan Fisher

Mučedníci z období vlády anglického krále Jindřicha VIII. se již na stránkách Světla objevili. Namátkou zmiňme bl. Tomáše Woodhouse (Světlo č. 24/2017) či sv. Markétu Wardovou (Světlo č. 34/2019). Svatý Jan Fisher spolu se sv. Tomášem Morem z nich byl nejvýše postavený. Památka obou se slaví ve stejný den, přičemž biskup Jan zůstává tak trochu ve stínu lorda-kancléře Tomáše. Přitom takový sv. Karel Boromejský ho pokládal za vzor všech biskupů...

Rodištěm sv. Jana (Johna) Fishera bylo v roce 1469 Beverley v hrabství York. Jeho otec byl úspěšným obchodníkem a ze syna chtěl mít vzdělance, a pokud možno kněze. Proto mu zaplatil studia teologie a filosofie na univerzitě v Cambridge. Jan je úspěšně zvládl, a protože v sobě uslyšel volání ke kněžství, následoval je a v roce 1491 byl vysvěcen na kněze. I poté ale pokračoval v sebevzdělávání – zamířil na univerzitu v Oxfordu, kde absolvoval práva.

Právě v Oxfordu se seznámil s Markétou Beaufortovou, matkou krále Jindřicha VII., na kterou Janovo charisma zapůsobilo natolik, že si jej zvolila za svého zpovědníka a duchovního vůdce. Když potom založila katedru teologie na cambridžské univerzitě, dosadila právě Jana do jejího čela. Později se stal i kancléřem celé instituce.

V roce 1504 mu jeho mocná příznivkyň vymohla jmenování rochesterským biskupem. Pětatřicetiletý Jan Fisher se do pastorační péče ve svěřené diecézi vrhl s neutuchající vervou. Snažil se být co nejlepším pastýřem rochesterských ovcí, od nichž neodešel, i když mu angličtí králové v příštích letech nabízelí lepší postavení, tj. biskupské stolce v mnohem reprezentativnějších a výnosnějších diecézích. Pokaždé s díky odmítl.

Jan nepotřeboval pocty ani posty, nepotřeboval vysoké výnosy. Vedl velice skromný osobní život, jediné, co si dopřával, byly knihy. Jeho humanistická vzdělanost dosáhla obdivuhodných výšin, kupříkladu starou řečtinu ovládal do té míry, že byl s to opravovat tiskové chyby ve studijním vydání Nového zákona. Nezakládal si na ničem z tohoto světa, usiloval jen o to líbit se Hospodinu. Jako vynikající kazatel a laskavý duchovní správce nechtěl dopustit ztrátu žádné ze svých ovcí. Proto tepal zlořád kněží, kteří se z touhy po svém vlast-

ním prospěchu nevěnovali pastorační, jak by měli, a tak podněcovali k lhostejnosti věřící, pro něž věci Boží přestávaly být prvořadé. Bojoval proti tehdy bujícím herezím. Slavným se stalo jeho kázání proti Lutherovým bludům, jež proslavil v květnu roku 1521 na londýnském náměstí Sv. Pavla. Pak se ale dostal do situace, kdy byl konfrontován se špatným jednáním samotného anglického krále, jenž svým počínáním uškodil celé církvi svaté.

Dlouho tomu nic nenasvědčovalo. Jindřich VIII. (1491–1547) se jevil jako obránce pravověří, napsal dokonce spis proti Lutherovým bludům. V roce 1529 se ale rozhodl rozvést se se svou chotí Kateřinou Aragonskou a oženit se s její dvorní dámou Annou Boleynovou. Papež Klement VII. ovšem králi odmítl rozvod a následný nový sňatek povolit. Monarcha zareagoval nečekaně a pro budoucnost katolické církve v Anglii nešťastně: vypověděl papeži poslušnost, sám si povolil rozvod s Kateřinou a oženil se s Annou. A nejen to – v roce 1534 vydal tzv. *Supremační akt* aneb *Zákon o svrchovanosti*, v němž se prohlásil za hlavu církve anglikánské na Ostrovech. Pod nejpřísnějšími tresty přikázal všem státním úředníkům a duchovenstvu tento dokument podepsat. Toho, kdo by odmítl, čekalo obvinění z velezrady.

Strach, neochota vzdát se skvělého postavení, vypočítavost – to všechno byly určité důvody, proč všichni vysocí úředníci a představitelé nejvyššího kléru supremační akt podepisovali. Všichni – až na lorda-kancléře Tomáše Mora a rochesterského biskupa Jana Fishera. Druhý jmenovaný nejenže se odmítl zúčastnit hromadné zrady papeže a církve vůbec, ale dokon-

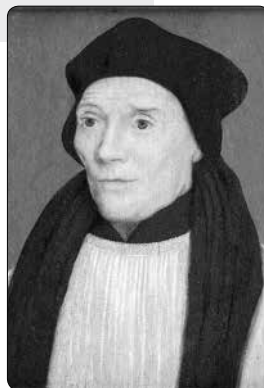
ce neohroženě stanul na obranu odvržené Kateřiny. Ve svém díle *De causa matrimonii Angliae regis liber*, vydaném v roce 1530 ve španělské Salamance, shromáždil nevyvratné argumenty ohledně právoplatnosti manželství Jindřicha a Kateřiny a nemožnosti z hlediska církevního práva uznat Jindřichův vztah s Annou za právoplatný. Přinejmenším poté už nikdo z dosavadních zastánců králova postupu, kteří by našli tu odvahu a spis si přečetli, neměl prostor pro jakékoli lavírování. Ano, nelegálnost Jindřichova kroku byla zřejmá všem, nicméně Fisherovo dílo ho ukázalo v plné nahotě. Nikdo z dalších čtrnácti biskupů se však k jeho věrnému zachování učení církve nepřipojil ani poté.

A protože Jan odmítl na svých postojích cokoliv měnit, nechal jej král v dubnu roku 1534 uvrhnout do žaláře v londýnském Toweru. Papež Pavel III. obratem jmenoval Jana kardinálem v domnění, že červený kardinálský klobouk přiměje Jindřicha změnit záměry s odvážným rochesterským biskupem, jenž se kdysi podílel na jeho výchově.

Panovníka však Janovo povýšení – znamení papežské úcty a ochrany – nechalo zcela chladným a neprobudilo v něm poslední zbytky soudnosti. „*Bude ho nosit na ramenou, protože už nebude mít hlavu, na kterou by ho nasadil,*“ zareagoval, když se o Fisherově kardinálské nominaci dozvěděl. S Janovou popravou však přece jen nikam nespěchal, patrně ho chtěl přesvědčit „po dobrém“, aby *Supremační akt* podepsal a dal tak příklad ostatním. „*Až bude v souladu s Kristovou naukou, pak ho podepišu,*“ vzkázal králi Jan Fisher.

Když potom 17. června 1535 své odmítavé stanovisko ohledně podpisu dokonce zveřejnil, navíc s odůvodněním, že se jednání krále ani v nejmenším neslučuje s Biblií a tradicí církve svaté, podepsal pro změnu král rozsudek smrti nad jediným z biskupů, kteří se odmítlí podvolit jeho zvůli.

Na popraviště onoho 22. června 1535 v 10 hodin vystupoval Jan Fisher ve svém nejlepším šatu, neboť jak prohlásil, šel na svou svatbu. Na trojí dotaz dohlížejícího soudce, jestli hodlá přijmout *Supremační akt*, odpověděl třikrát hlasitým a rezolutním: „*Ne!*“ Poté prohlásil ke shromáždě-

děným zástupům, že umírá kvůli tomu, že hájil právoplatnou a neměnnou nauku církve svaté, a ke katovi, že mu odpouští. Přečetl úryvek z evangelia sepsaného jeho jmenovcem, sv. Janem, poté zapěl chvalozpěv *Te Deum* a 30. žalm. („In te Domine speravi, non confundar in aeternum.“ – „V tebe, Pane, jsem důvěřoval,

nebudu zahanben navěky.“) Nebojácně položil hlavu na katův špalek a záhy nato se jeho bezhlavé tělo sesulo k zemi...

Vyslečené bezhlavé tělo popraveného kardinála bylo až do večera vystaveno na posměch všem. A vlastně i na zastrážení případných dalších odmítačů. Bez pohřbu pak bylo v noci zahrabáno na Bar-

kinském hřbitově. Stejně měla působit i Janova hlava naražená na kůl vztyčený na jednom z londýnských mostů. Tu po dvou týdnech vhodili do Temže.

Dne 29. září 1886 rozšířil papež Lev XIII. o jeho jméno seznam blahoslavených, 19. května 1935 pak Pius XI. seznam svatých.

Rozjímavá modlitba – dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

během kterého se v životě nadechneme. Je třeba se zastavit...

Všimáme si ale, že toto slovo v křesťanském prostředí nabývá výjimečnosti, kterou nelze vymazat. Meditace je nezbytným lidským rozměrem, avšak meditace v křesťanském kontextu jde ještě dál a tuto její dimenzi nelze zrušit. Veliká brána, již prochází modlitba pokřtěného člověka, je – jak si znovu připomínáme – Ježíš Kristus. Také rozjímání sleduje tuto cestu, pro křesťana vstupuje meditace branou Ježíše Krista. Když se křesťan modlí, netouží plně prohlédnout sám sebe a nehledá nejhlubší jádro svého ega. To vše je oprávněné, avšak křesťan hledá něco jiného. Křesťanova modlitba je především setkání s někým Druhým, psáno s velkým D: hledá přesažné setkání s Bohem. Jestliže nás pak modlitba obdařuje vnitřním pokojem, sebeovládáním a jasným poznáním cesty, po níž se vydat, jedná se takřka o vedlejší účinky milosti v křesťanské modlitbě, která je setkáním s Ježíšem. Meditovat tedy znamená vydat se na setkání s Ježíšem, který je v našem nitru, a to za vedení nějaké věty či slova z Pisma.

Výraz „meditace“ měl v dějinách rozmanité významy. Také v rámci křesťanství se vztahuje k odlišným duchovním zkušenostem, které ovšem mají něco společného. V tom nám přichází na pomoc *Katechismus*, který říká: „Metody rozjímání jsou tak různé, jak různí jsou duchovní učitelé. (...) Avšak metoda je pouze průvodce; důležité je postupovat s Duchem Svatým po jediné cestě modlitby, kterou je Ježíš Kristus.“ (KKC, 2707) Zde se nám nabízí druh a vůdce naší pouti: Duch Svatý. Křesťanská meditace bez Ducha Svatého není možná. Právě on nás totiž vede k setkání s Ježíšem. Ježíš přislíbil, že sešle Ducha, který nás všemu naučí a vše nám oznámí. Také v rozjímání nás Duch

Svatý vede, abychom pokračovali v setkávání s Ježíšem Kristem.

Existují tedy mnohé metody křesťanského rozjímání – některé velice prosté, jiné členitější; některé zvyrazňují rozumovou dimenzi člověka, jiné spíše citovou a emotivní. Všechny jsou důležité a zaslouží si uskutečňování v praxi, protože mohou napomoci prožívání víry jako celistvého úkonu: nemodlí se jen lidská mysl, stejně jako se nemodlí jenom cit, nýbrž modlí se celý člověk, v osobnostní celistvosti. Naši předkové říkali, že orgánem modlitby je srdce, a takto vysvětlovali, že do vztahu s Bohem vstupuje celý člověk, počínaje svým středem, tedy srdcem, a nikoli jen některé jeho schopnosti. Je ovšem třeba mít trvale na paměti, že metoda je cestou, nikoli cílem. Jakákoli modlitební metoda, chce-li být křesťanská, musí být součástí onoho následování Krista, které je podstatou naší víry. Meditační metody jsou cestami, jak dospět k setkání s Ježíšem. Pokud se ale zastavíš na cestě a díváš se pouze na ni, Ježíše nikdy nenajdeš. Tvým bohem se stane tato cesta, zatímco Bohem je Ježíš, který tě čeká na jejím konci. *Katechismus* dále upřesňuje: „Rozjímání uvádí v činnost myšlení, představitost, city a touhu. Toto probuzení ducha je nutné, abychom prohloubili pravdy víry, podnítili obrácení srdce a posílili vůli následovat Krista. Křesťanská modlitba se přednostně zaměřuje na rozjímání »tajemství Krista.«“ (KKC, 2708)

Toto je tedy milostí křesťanské modlitby. Kristus není vzdálený, ale utváří k nám trvalý vztah. Neexistuje žádné hledisko jeho božsko-lidské osoby, které by se pro nás nemohlo stát místem spásy a štěstí. Každý okamžik Ježíšova pozemského života se skrze milost modlitby může stát naší současností, a to díky Duchu Svatému, našemu vůdci. Víte přece, že bez

vedení Ducha se nemůžeme modlit. Díky Duchu Svatému stojíme také my u řeky Jordánu, když se do ní Ježíš noří, aby přijal křest. Také my jsme mezi hosty při svatbě v Káně, kterým Ježíš k radosti novomanželů dává to nejlepší víno. Duch Svatý nás propojuje s těmito tajemstvími Kristova života, abychom je kontemplovali a v takto prožívané modlitbě se s ním více sjednocovali. Také my s úžasem pozorujeme tisícero uzdravení, která Mistr vykonal. Vezměme si evangelium, rozjmejme o těchto tajemstvích a Duch Svatý nás povede, abychom se jich účastnili.

A v modlitbě jsme všichni jako očistěný malomocný, slepý Bartimaioš, Lazar vycházející z hrobu. Také my jsme byli modlitbou uzdraveni, jako byl vyléčen slepec Bartimaioš či malomocný. Také my jsme byli vzkříšeni, jako byl vzkříšen Lazar, protože rozjímavá modlitba, vedená Duchem Svatým, nás vede k opětovnému prožívání tajemství Kristova života a k setkání s Kristem, při kterém spolu s oním slepcem voláme: „Pane, smiluj se nade mnou! Smiluj se nade mnou!“ – „Co chceš?“ ptá se Pán. „Ať vidím, ať vstoupím do tohoto dialogu...“ Křesťanská meditace, vedená Duchem Svatým, nás uvádí do dialogu s Ježíšem. Neexistuje stránka evangelia, na které by pro nás nebylo místo. Meditace je pro nás křesťany způsobem, jak se setkat s Ježíšem, a tak – jediné tak – najít sami sebe. To neznamená, že se stahujeme do sebe sama, nikoli. Vydáváme se za Ježíšem a cestou zpět potkáváme sami sebe – vyléčené, vzkříšené, posílené Ježíšovou milostí. Setkáváme se s Ježíšem, který je Spasitelem všech, včetně mne. A to vše díky vedení Ducha Svatého.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)*

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (57)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Neděle 30. 9. 1990, 20:50 h.

Tvým hlavním duchovním problémem je zapominání na vlastní lidské slabosti a pokles vnímavosti.

Úpadek začíná uvnitř duše od téměř nepostřehnutelného poddávání se znechucení nebo nespokojenosti, které jsou počátkem ztráty vnitřní rovnováhy. A kdo ztrácí rovnováhu, ten upadá.

Je třeba držet se Mne ze všech sil, když se zachvívá tvoje rovnováha, tvůj klid i tvoje láska v srdci, protože jinak slabost už nad tebou vítězí a jsi vůči ní bezmocná, ačkoliv ji vidíš.

Říkal jsem ti, abys hlídala svoje myšlenky, aby se ten nedostatek vnímavosti nestal příčinou pádu. Na dvě věci je třeba stále myslet: na tvoji slabost a Moji všemohoucnost, a na to, abys stále toužila po Mé pomoci. To, že jsi slabá, není zlem. Zlo je v tom, že na to zapomináš a bezstarostně využíváš svého srdce a své

mysli. A necháváš je bezstarostně otevřené a prázdné v těch situacích a působení, v oblastech, v jakých jsi.

Neděle 28. 10. 1990, 10 h.

Čím plytčejší je vnitřní život, tím větší je potřeba svěřování se, tím větší je sdílnost. Z hluboké nádoby se mnoho nevyleje, ani při otřesech – z plytké všechno.

Svatý chrám tvé duše ať je otevřen pouze pro svaté, kteří vědí, jak se v něm chovat, poněvadž sami žijí svatostí Boha.

Svědectvím není tvé slovo, pouze ty sama – milosrdná láska Boha v tobě, kterou Já sám vyjevuji podle Mé vůle a moudrosti. Není to obnažováním se, protože ukážeš jenom svoji slabost a nerozumnost.

Neděle 11. 11. 1990, 22:05 h.

Všechno, co je v tobě dobré a tvořivé, se rodí ze Mne: ze společenství se Mnou v modlitbě, ze sjednocení se Mnou ve

tvém životě. Ne ze znalosti o Mně, ne z morálních zásad a ze zákazů dekalogu. Ne z tvých rozhodnutí a z účasti na náboženských obřadech.

Vzniká z Lásky, poněvadž pouze Láska je tvůrčí. Sjednocuj se s Bohem – Láskou, aby tvoje duše rozkvetla všemi barvami lásky. Nic ti nenahradí Mne živého a skutečného, který jsem ve tvé duši a plodím dobro ve tvém myšlení, slovech a skutcích. A tolik plodím, jak mnoho se sjednocuješ se Mnou a odevzdáváš Mi sebe.

Pátek 26. 4. 1991, 10 h.

Já ti vždycky vycházím naproti a předcházím tvé prosby. Což nemáš dělat to též vůči svým bratřím?

Pátek 26. 4. 1991, 15 h.

Nejvíce ohrožení zadržuje člověk sám v sobě. Vnější situace to těží, aby sis toho povšimla a v pokoře se obrátila ke Mně o pomoc, abych tě uvolnil z hříchu a zla, které tkví v hlubině tvé duše. Raduj se, když se na denní světlo dostává to, co je nocí tvé duše. V mém světle se noc ztrácí.

Těžká situace, zvláště když přichází znenadání, obnažuje stav tvé duše: dobro nebo zlo, jaké v ní tkví. Ve tvém životě jsou nutné situace, ve kterých poznáš pravdu o sobě. A poznáš ji proto, abys Mi odevzdávala to, co je tvou slabostí, a abych Já tě mohl proměňovat, očišťovat tvou duši ze špíny a od ran prvotního hříchu.

Pondělí 27. 5. 1991, 20:30 h.

Pochybnost je vždycky otevřením bran pro satana a zamknutím dveří pro Mne.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: *Słowo pouczenia*. Wydawnictwo Agape sp. z o.o., wydanie drugie zmienione, Poznań 2019. Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Papež přirovnal zneužívání nezletilých k psychologické vraždě

Papež František se 15. května 2021 setkal s italským sdružením *Meter*, které již 25 let bojuje proti pedofilii a pedopornografii, zejména skrze monitoring internetu a sociálních sítí. Podle jeho zakladatele, P. Fortunata di Noto, je pouze v Evropě vystaveno sexuálnímu zneužívání 18–19 milionů dětí.

Papež vyzval asociaci *Meter*, aby nehledě na obtíže pokračovala ve svém díle a zaměřila se zvláště na výchovné hledisko, protože jasné vědomí o těchto jevech pomůže k jejich vymýcení.

„Zneužívání nezletilých je jakýmsi druhem psychologické vraždy a v mnoha případech zcela vygumuje dětství. Ochrana dětí proti sexuálnímu zneužívání je tudíž povinností všech států, které jsou povolány k odhalení překupníků i pedofilů. Současně je nezbytné odhalovat tyto jevy a předcházet jim v různých společenských odvětvích – ve škole, ve sportovních, rekreačních a kulturních spolcích, v náboženských společenstvích, mezi jednotlivci. Na poli ochrany nezletilých a v rámci boje s pedofilii je třeba učinit patřičná opatření pro účinnou pomoc obětem,“ řekl mimo jiné papež František.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>

Láska k nepřátelům proměňuje (3)

Přednáška na 27. letní akademii v Augsburgu v roce 2019

WERNER BERGENGRUEN: VELKÝ TYRAN A SOUD

Kontext:

Pokoušení a pokušitelnost

Stejně jako Gertrud von le Fort překládá také Bergengruen děj románu, který vyšel v roce 1935, daleko do minulosti: do doby hornoitalských městských států 13. až 15. století, do fiktivního městského státu Cassano. V předmluvě vyznačuje Bergengruen svůj záměr promluvit „o pokoušení mocných a o snadné použitelnosti bezmocných a ohrožených“. Nacistické cenzuře tento úmysl unikl, když se pod rouškou minulosti zaměřuje na ideologii a zneužívání moci národních socialistů. Kritičtí čtenáři tomu ale rozuměli.

Román je rozčleněn do pěti kapitol, z nichž čtyři je možné číst jako kriminální nebo detektivní román. Všechno ale vyúsťuje do soudu v 5. kapitole.

Stručný obsah: V zahradě velkého tyrana byl pobodán jeden karmelitán. Tyran vyvíjí tlak na šéfa bezpečnostního úřadu opakovanými hrozbami, aby do tří dnů zjistil vraha. Tím způsobí lavinu podezření, lži, zrady a podvodů, které zachvátí veškeré obyvatelstvo. Jde o život a o majetek. Existují jenom dva lidé, kteří odolávají: Starý kněz Don Lucas se vyhýbá navzdory vyhrožování mučením a svému velkému strachu tomu, aby vyrazil zpovědní tajemství. Druhý je barvíř Sperone, mystický a charismatický muž, který se sám obviní z vraždy karmelitána a je uvězněn.

Dny soudu

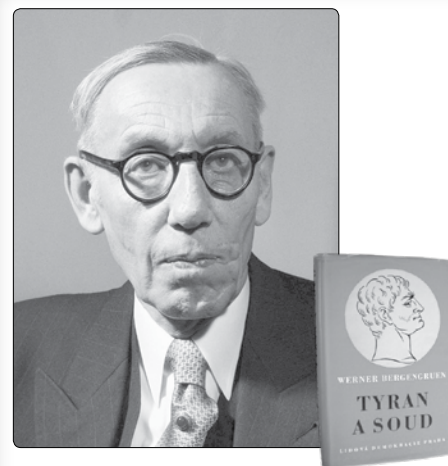
Dříve než se konal oficiální den soudu, cítí se velký tyran večer předtím sám být postaven před soud. Nechal přivést barvíře Sperona z vězení k sobě, aby ho vyslyšel. Po značném odporu proti pokusům tyrana, aby pronikl do jeho nitra, prohlásil Sperone, že chtěl vydat svůj život, aby nebylo zmařeno ještě více duší a město bylo zachráněno. To, co se dělo v Cassanu, bylo více, než mohlo unést svědomí původce těchto událostí. Toto slovo tyrana zasáhlo. Chtěl ještě vědět, jest-

li bylo pro Sperona těžké, rozhodnout se pro toto dobrovolné přiznání. Ten ukázal na Krista v jeho smrtelné úzkosti, jehož posiloval v Olivové zahradě anděl, aby se se svobodnou vůlí mohl vydat „jako výkupné za mnohé“. Toto bylo také často vyžadováno od mnoha lidí při následování Krista.

V den soudu byli předvoláni vedle Dona Lucase a barvíře někteří hlavní obžalovaní, jejichž zapletení do viny bylo tématem předešlých čtyř kapitol.

Podle tyrana stál před soudem veškerý lid ve dvoře, protože všichni byli uvedeni do podezření a stali se vinnými. Každému z hlavních obžalovaných připomněl jejich vinu, potom nechal obžalovací spisy spálit a oznámil obžalovaným, že on sám, velký tyran, usmrtil karmelitána, protože byl zrádcem, a nechtěl ho postavit před soud, protože šlo o tajné státní záležitosti. Žádný z přítomných mu neodepřel právo k tomuto činu. Když pak nakonec se zřejmým uspokojením prohlásil, že chtěl všechny přezkoušet a zjistil selhání všech, vznesl Don Lucas svoji obžalobu na tyrana. A stejně jako večer předtím stál on před soudem. Tyran podstoupil nejtěžší pokoušení vůbec, pokoušení, že chtěl být podobný Bohu. Všichni ostatní byli kvůli svému lidskému omezení vinni lidským způsobem. Tyran hrál s lidmi bezbožnou hru, jenom pro potěšení, že vodi osudy lidí jako Bůh a pak je může soudit jako soudce světa. Tyran stojí teď před soudem, i když nikoliv před tím lidským.

Delší dobu seděl tyran ponořený do sebe. Pak se obrátil na barvíře, který mu už rozsudek nepřímou řečí řekl. Teď chtěl od něho vědět, na koho myslel, když se chtěl z velké lásky obětovat. Sperone odpověděl: Z lásky ke všem obyvatelům Cassana. Tyran odpověděl: Tedy také za vraha toho mnicha, tedy také za mne samého? Sperone přisvědčil. Tyran: „Byl tedy někdo v Cassanu, kdo chtěl umřít z lásky také za mne.“ Potom mu selhal hlas. Nakonec poprosil všechny o odpuštění, protože on byl tím viníkem. Všichni si navzájem od-

Werner Bergengruen (1892–1964) – byl vypravěčem, který zabaloval svůj křesťansko-humanistický obraz světa do velkých bájí a podobenství a přitom zazářil jak v široce rozvinutých románech, tak také v malých, často anekdotických literárních formách.

pustili tak, jak nejvíce mohli, jak jim to lidská slabost umožnila. A pak mohli všichni svůj život snášet, jak se od lidí požaduje.

Láska k nepřátelům proměňuje

Barvíř Sperone uskutečnil lásku k bližnímu tak, jak je to jen možné v následování Krista: Vydal život za spásu duší. Ale jde zde také o lásku k nepřátelům? On nevěděl, že tyran byl původcem všeho toho neštěstí, které otrávilobyvatele Cassana. Ale souhlasil „výslovně“, že byl rozhodnut obětovat se, tedy za nepřítele, kterého neznal, tedy také za tyrana. Tato láska k viníkovi, který způsobil všechno toto zlo, změnila tyrana do základu, otrásla jeho celou sebedůvěrou.

K tomu přistupuje obvinění Dona Lucase, které ukazuje tyranovi tíži jeho viny, v čemž se sjednotí se Speronem, jenž už řekl tyranovi, že svědomí původce nemůže unést tuto vinu. Tyran pak může po přiznání své viny poprosit všechny o odpuštění a vyzvat je, aby si navzájem odpuštěli. Tímto způsobí také zde láska k nepřátelům velkou změnu k dobrému, a to nejenom u velkého tyrana. Proměna zasáhne všechny obžalované, kteří teď svoji vinu přiznají, litují a vzájemně poprosí o odpuštění. Nakonec způsobí dobro pro všechny obyvatele Cassana.

(Pokračování)

*Z Der Fels 12/2019 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Otec z Podbřeží

„K autobusu čtyři kilometry, k telefonu čtyři kilometry. Bída, bída a osamělost. (...) Ani stranický sekretář, ani komsomolec“ – tak vzpomínal otec Stanislav na své začátky v Podbřeží (Litva). Po celý svůj život se nebál očistovat od prachu evangelium v kostelích, tak jako zametat dvorek před vesnickou chýší.

Počátky

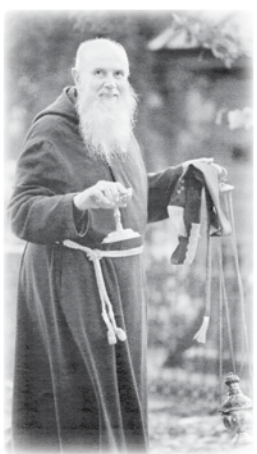
Olgierd Mikołaj Dobrowolski se narodil 17. září 1918. v městečku Radwiliszki nedaleko Szawle na Litvě. Jeho otec pracoval na dráze. Olgierd chodil nejdřív do školy v rodném městě, později na Kolegium jezuitů v Kovně. V roce 1936 vstoupil do noviciátu kapucínů v Płungianech. Při oblačce dostal řeholní jméno Stanislav.

V roce 1941 složil věčné sliby, a poněvadž ho v době formace poznali jako neobvykle pracovitého a schopného řeholníka, představení se rozhodli vyslat ho na další studia do Francie. Tyto plány překazilo to, že v roce 1941 na Litvu vkročila Rudá armáda a začala sovětská okupace. Za této situace začal bratr Stanislav na doporučení představených teologická studia v diecézním duchovním semináři v Kovně. Na Litvě se nečekaně sovětská okupace změnila na německou. Řeholník se zapojil do záchranu židů. Krátce nato na jeho působení přišlo gestapo a jemu samotnému chyběl krůček k tomu, aby byl uvězněn v koncentračním táboře Osvětim. Když bratr Stanislav přijal kněžské svěcení – 25. března 1944, přidělili ho do kláštera v Pietraszunách (dnes předměstí Kovna) s úkolem konat misie, rekollece a poutní kázání.

Horlivý kazatel

Krátce nato komunisté zavřeli kapucínské kláštery v Płungianech a v Szawlech. Zůstal jenom klášter v Pietraszunách. Pro otce Stanislava začala velká mise jeho života: cestování po celé Litvě. Během čtyř a půl let objel přesně 100 farností. Pastýřským slovem pomáhal věřícím překonávat strach, beznaděj a hrůzy rozsévající komunisty.

Kardinál Vincentas Sladkevičius, který zároveň s otcem Stanislavem přijímal

kněžské svěcení, vzpomíná: „V Kovně míval velmi odvážná kázání. Odváželi lidi, byl rok 1948, a on v jednom z kázání řekl: »Teď se modlíme, a na nádraží stojí připravené vagóny, ve kterých se tlačí lidé. A ti lidé se také modlí, pláčou, protože opouštějí svou vlast.« Ale ačkoliv se dotýkal v těch dobách nebezpečných témat, nikdy nemluvil zle [o komunistech – pozn. red.]. Údery osudu přijímal jako z Pánových rukou. Všechno, co říkal, bylo aktuální, ale bez politické agitace. Lidé v jeho slovech neslyšeli nic, co by vzbuzovalo nevráživost, proto přicházeli na jeho kázání.“ V jednom z kázání v době války P. Stanislav řekl: „Budme velice opatrní v posuzování. Zlých lidí není tak moc, jak si myslíme. A i kdyby člověk úplně zkameněl, v hlubině jeho srdce stále doutná jiskra dobra, která prostě není vždycky viditelná. (...) Kristus říká v evangeliu, že on doutnající knot neuhasí. (srov. Mt 12,20) Kristus ho neodmítne, pošle dobrého člověka, který mu ochotně pomůže. Jestliže chceme být apoštoly, nemůžeme svými drsnými rukama to slabounké světlo zhasínat, nesmíme nikoho odsuzovat.“

Sibiř

Dne 11. srpna 1948 byl otec Stanislav uvězněn a odsouzen „za protisovětskou agitaci s motivací nacionalistickou nebo náboženskou“. Desetiletý trest v pracovním táboře si odbyval v Republice Komi, u polárního kruhu. Pracoval v tamních uhelných dolech nebo na stavbách. Ve vzpomínkách jiných vězňů zůstal jako horlivý kněz o neobvyklé síle ducha, který se věnoval druhým. Sám si říkal o nejtěžší práci, děлил se s ostatními o balíčky, které dostával, a navíc ještě měl sílu sloužit Eucharistii a učit se španělsky. V lágru P. Stanislav pracoval osm let. Když ho propustili v srpnu 1956, na velitelovu

otázku, zda změnil své přesvědčení, kapucín odpověděl: „Přesvědčení se nemění, občane veliteli, to se prohlubuje.“ Po návratu do Litvy ho poslali do malé vesnické farnosti Vertimai v oblasti Jurborka.

V březnu 1957 byl otec Stanislav znovu zatčen z důvodu „hlásání protistátních názorů“ a uvězněn v lágru – tentokrát ve Vorkutě (Republika Komi). Toto uvěznění trvalo několik měsíců. O letech strávených v táborech kapucín hovořil takto: „V šachtě jsem zpíval a těšil se, že žiju. Na stáří mám důchod 139 litů [přibližně 40 euro – pozn. redakce]. Neodvažujte se dávat mi vězeňskou penzi. Být vězněm na Sibiři, to je pro mě čest.“ Otec Stanislav byl přesvědčen, že díky jeho uvěznění v lágrech ho Pán Bůh zbavil „mladistvých fantazií a romantických, prázdných snů“. Dokázal v těch strašných prožitcích vidět Boží dar.

Restrikce

Když se řeholník vrátil z druhého vězení, vláda mu zakázala nosit hábit i plnovous. Otce Stanislava v té době často překládali do nejmenších a nejubožejších litevských farností: Juodeikiai, Žmujdkai, Mılašaičiai a Butkiškė. Zbavený základních podmínek ubytování nejednou spaloval v kostelních sakristiích. V Žmujdkách neměl ani právo vykonávat kněžskou službu. Tento rok a půl byl pro otce Stanislava horší než pracovní tábor. Zachránilo ho překládání poezie i těžká fyzická práce: kapucín z vlastní iniciativy dělal pořádek a uklízel městečko a okolí.

V létě roku 1961 P. Stanislavovi vrátili právo konat kněžskou službu a přemístili ho do Mılašaičiai. V době, kdy byl zbaven možnosti práce duchovního pastýře, se také věnoval filosofickým a teologickým studiím. Z Ruské národní knihovny v tehdejší Leningradě (dnes Petrohrad) si řeholník objednával knihy známých zahraničních autorů a překládal je do litevského jazyka (znal osm cizích jazyků).

Podbřeží

V Podbřeží P. Stanislav sloužil od roku 1966 do roku 1990. Díky tomuto kapucínovi se obnovená vesnička rychle stala místem, kam přicházeli lidé toužící po Bohu či duchovní útěše nejenom z celé Litvy, ale i z jiných míst. Za otcem Stanislavem se hrnuli věřící s prosbou o křest,

svatbu, první svaté přijímání nebo pohřeb. Přicházeli tam také lidé utrpení, žízňící po útěše, alkoholici i narkomani, a také lidé z opozice, aby v jeho přítomnosti obyčejně pobyli a načerpali sil z jeho ducha. Kapucínův skromný životní styl, jeho hluboká modlitba, pohostinnost i těžká fyzická práce, které se P. Stanislav nikdy nevyhýbal, mnohé přitahovaly. Řeholník měl dar naslouchání s pozorností a srdcem stejně tak ztročeným lidem z ubohých vsí, jakož i intelektuálům. Pater (z latiny – otec) – jak otce Stanislava nazývali – věděl, „jak rozmlouvat se sedlákem i s filosofem“.

Otec Stanislav přechovával a po celé Litvě rozšiřoval zakázanou podzemní literaturu (mj. díla Alexandra Solženicyna), vlastní překlady děl zahraničních autorů nebo litevské knihy z dob před sovětskou okupací. Neustále ho „navštěvovali“ rovněž funkcionáři sovětské bezpečnosti. Často prohledávali faru a kostel v Podbřeží. Nejednou zkonfiskovali řeholníkovy osobní zápisky, texty jeho kázání a překlady zahraničních autorů. Otec Stanislav to všechno přijímal se stoickým klidem. Vždycky rozmlouval se členy KGB mírně a mnohé z nich obrátil. Namísto obrácených příjžděli noví.

Úcta a hygiena mysli

Jednoho dne jel Pater do Vilna, aby se setkal s „obracenými“ – jak se říkalo těm, které kapucín získal pro Krista svým slovem i příkladem. Nejprve se s nimi dlouho procházel, a potom zašli vždy do stejné kavárny. Tam „obracení“ dělali „zkoušky“. Seděli společně, pili kávu, a Pater skládal podšálky, talíře, hrničky, aby pomohl obsluže. Jeden neofyta, který se náruživě děлил o svoje vysoce duchovní problémy, v jednu chvíli otce odtáhl se slovy: „Přestaňte prosím, ona to pouklízí!“ Na závěr procházky se Pater obrátil k tomu člověku: „Drahoušku! Nemusíte chodit do kostela, vždyť vy budete farizeem, a ti zabili Boha. To není dobré. Naučte se prosím nejdřív uklízet po sobě, počítat s druhými a naslouchat druhým!“

Vzpomíná Olga Jerochina, farnice otce Alexandra Meně z Moskvy: „Otec mluvil o hygieně mysli: »Víš, bývá taková ohavnost: lidé z Moskvy breptají a breptají. Moskva žije děsivým rytmem. Hleď, máš rád ticho – a uvěř mi, uvěř –

Bůh se ti objeví. Kdy? To není ani má, ani tvá věc. Bývá i tak, že se objeví před smrtí. Ale modlitby se nevzdávej, prosím tě. Je třeba zapisovat slova. Z deseti slov, která chceš vyslovit, řekni dvě, a zbytek zapiš – zapisuj to, co je nepotřebné. Nepouštěj se do všeho a nezapomínej: spása – latinsky *salvatio* – je zdraví.“

Boj o duše

Otec Stanislav svou modlitbou, slovem a příkladem vyrval své chráněnce „zpod jařma duchovního okupanta“. Nejedn člověk, který prožil nějaký čas s Paterem, se navracel do života i do společenství.

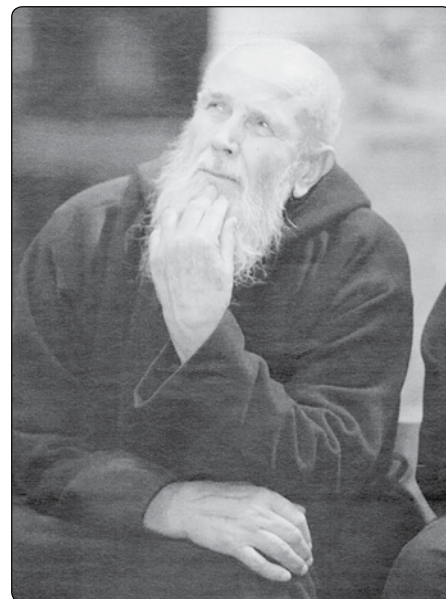
Jedním ze způsobů „očišťování ztracených duší“ – jako praktikování askeze – bylo čištění velkých měděných hrnců svěřenci P. Stanislava nebo vykovávání „sluníček“ – litevských křížů, které potom otec rozdával svým hostům.

Modli se a pracuj

V roce 1990 byl P. Stanislav poslán do Datnova, kde obnovil kostel i bývalý bernardinský klášter. Měl tehdy už 72 let. Velmi silně pociťoval léta strávená v gulagu a pronásledování, která zažil, ale síla jeho ducha byla pořád nevyčerpatelná. Navíc ho začali obviňovat z toho, že „měl rád bolševiky“. Nezřídka k němu jezdili bývalí komunisti. Kapucín vždy mluvil a setkával se se všemi, nedělal žádné rozdíly.

Nadále P. Stanislavovi nescházela práce duchovního pastýře. Sloužil farníkům nejenom v Datnově, ale také v Podbřeží. Přijížděli k němu věřící z celé Litvy. Pater říkal: „Já nevím co to je, nic nedělat. (...) Sladkým jařmem je radost z vykonané práce.“

Když Litva získala nezávislost, když byla zrušena cenzura, začali kázání otce

Otec Stanislav - Olgierd Mikołaj Dobrowolski

Stanislava tisknout a rozšiřovat v časopisech i v knížkách. Zde je úryvek jednoho z nich (z r. 1994):

„Večer, když tě začínají trápit starosti a ukazuje se, že srdce už nevydrží, vyzkoušej starou metodu, která nezklame: klekni u lůžka nebo u stolu, dej hlavu do dlaní a modli se. Pokud ti slova uvíznou v hrdle, plač a vzdychej. Pokud ani plač nepomůže – tehdy zmlkni. V tichosti medituj, až pocítíš, že všechno padá na dno. (...) Když vidíš člověka zatíženého starostmi, zastav se, nespěchej a opakuj slova, která řekl Pán: »Proč jsi smutný?« (srov. Lk 24,17)“

„Je nemoc – nemocný není“

V roce 2002 se kvůli těžkému nádorovému onemocnění P. Stanislav vrátil z Datnova do Podbřeží. Přestože byl slabý, nevzdal se práce duchovního pastýře.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium Mk 4,35–41

Jednoho dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplovme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal.

Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Bud' zticha!“ A vítr ustal a zavládo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte viru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

Když se vracel z pobytu v nemocnici, říkal, že ačkoliv „je nemoc – nemocný není“. Se stoickým klidem přijímal tělesné nedostatky. V té době, tak jako před léty, se Podbřeží stalo přístavem pro alkoholičky, narkomany a všechny, co se nedokázali najít v životních těžkostech.

Ve chvíli konsekrace během poslední mše svaté, kterou slavil 5. června 2005 v Podbřeží, P. Stanislav ochabl, chytil se rukou za hlavu, vypil doušek vody, kterou mu podali, načež zvolal: „Bože, chraň naši vlast! Sešli, Pane, záchranu. (...) Co vám dnes mohou říci o nemoci? Buď nemocným člověkem, ale ne nemocnými kostmi. Nemoc je velká zkouška nejenom pro tělo. Probuďte se s modlitbou na rtech. V životě se nejdenně natolik ponořujeme do náruživosti těla, že se stáváme jenom tělem, a duše se ztrácí. Dovolte duši, aby se osvobodila z otroctví tělesných vášní.

(...) Cestujte s Bohem. Sboristé! Co tam máte pěkného? Zazpívejte! Já odcházím. Už stačilo – 87 let. Běžte, a já zůstanu.“ Na tváři P. Stanislava bylo vidět utrpení. Lidé plakali, chodili k němu pro poslední požehnání. Nakonec Pater požádal, aby ho v kostele nechali samotného. Zemřel v nemocnici v Kovně 23. června 2005, byl pohřben na nádvoří kostela ve svém milovaném Podbřeží.

Zázraky a milosti

Řadu let po kapucínově smrti poutníci v Podbřeží nechybějí. Každého 23. dne v měsíci se shromáždí ti, kteří pamatují P. Stanislava a kteří díky němu zažili milost víry. Lidé píšou sdělení o uzdraveních na jeho přímlyvu. Otec Gintaras Vincentas Tamošauskas OFMCap. vypráví o uzdravení exorcisty, kněze Arnoldase Valkauskase. Jeho organismus byl posti-

žen těžkým zánětem. Když se P. Arnoldas pomodlil u hrobu P. Stanislava, okamžitě došlo k uzdravení. Podle P. Vincentase podobných příběhů odehrálo víc: „Když (Pater) ještě žil, zatelefonovala mu jedna žena nemocná depresí. On se pomodlil a deprese byla pryč.“

O tom, že kult P. Stanislava je živý, svědčí také vzniklé *Sdružení otce Stanislava*, k němuž v současnosti patří 200 osob, které se modlí za Litvu a udržuje živou paměť na řeholníka. Vzniká rovněž *Centrum duchovnosti otce Stanislava*, které organizuje rekollece a jiná setkání na Litvě. Navíc vedení řehole krakovské provincie kapucínů přijalo rozhodnutí o sbírání materiálů a svědectví se zaměřením na započítí beatifikačního procesu P. Stanislava.

*Z Miłujcie się! 5/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Petr Bobek

Skoky u Žlutic – poklad v zaniklé obci

Putujeme opuštěným krajem, míváme pozůstatky zaniklé obce. Na tu odkazuje několik vyhydlených pobořených budov a také mohutný kostel se dvěma věžemi. I on na první pohled odpovídá krajině okolo nás. Oprýskané stěny, nezřídka obnažené cihly. Tady se historie přestala psát dávno, napadne nás. Ovšem láká nás podívat se dovnitř. A tak otevřeme dveře chrámu a vstoupíme. A shledáme, že najednou na nás nedýchají zmizelé časy, ale naopak vidíme, že tam, kde je Bůh, žije i to, co dávno překročilo hranici zdánlivého konce.

Maria Stock

Lokalitu, o které vyprávěl úvod, najdeme v Karlovarském kraji a jedná se o jedno z našich nejzajímavějších poutních míst. Leží poblíž dvoutisícového města Žlutice, jako pozůstatek zaniklé vesnice Skoky. Ta pravděpodobně vznikla již ve středověku, první písemná zmínka nese datum 28. prosince 1513.

Původ názvu není stoprocentně znám. Jeho česká verze nejspíš odkazuje na charakter terasovité krajiny, hovoří se ale také o napodobenině německého názvu Stock. Přičemž rozvoj místního mariánského kultu později název pozměnil na Mariánské Skoky či Maria Stock.

Právě tato souvislost nás v historii už přenáší k samotnému poutnímu místu.

Na začátku jeho dějin, jejichž první slova napsala v 18. století původní malá kaple, stál P. Johann Norbert Rick, OPraem. – příslušník řádu premonstrátů a také

kněz starající se o farnost Žlutice. Do ní spadaly i Skoky, jejichž obyvatelé P. Ricka znepokojovali, protože (ač silně vě-

řící) nechodili pravidelně do kostela na mše. Zejména je odrazovala dlouhá a za nepříznivých podmínek neschůdná cesta.

Na počátku roku 1717 se proto po jedné bohoslužbě sešel s deseti skockými sedláky a navrhl jim, aby společnými prostředky nechali ve své vesnici vystavět kapli a nechali pro ni ulít zvon. Na to by měl každý z nich přispět deseti zlatými.

Sedlákům se nápad nezamlouval, nicméně vystavění kaple slíbili. Jenže u slibu také zůstali, až jej jednomu z nich, Adamu Lienertovi, ve snu připomněla Panna Maria. Zopakovala mu závazek a on ho v blízké době začal naplňovat. Prodal koně a za získaných 25 zlatých sehnal v Toužimě zedníka a ve Žluticích tesaře.

Se stavbou kaple se tak mohlo začít a ještě téhož roku ji 29. září P. Rick vysvětil. Patronkou se stala Panna Maria Pomocná.

Netrvalo dlouho a svatostánek se díky přibývajícimu počtu poutníků dočkal

rozšíření o dřevěnou předsíň. A roku 1734 arcibiskupská konzistoř schválila, aby byl do kaple umístěn oltář a konaly se v ní bohoslužby. Ta první zde proběhla 16. dubna 1734.

Co se týče prvního oficiálního procesí, to se konalo 16. června 1736. Vedl je P. Johann Altmann. Jen za tento rok se uvádí, že do Skoků přišlo přes 29 000 poutníků. V tom dalším, kdy bylo římskou kurií také povoleno vydávat o mariánských svátcích odpustky, se dokonce napočítalo více než 35 000 příchozích.

Obraz

V souvislosti s Pannou Marií Pomocnou hovoříme i o největší cennosti poutního místa. Adam Lienert zařídil nejen postavení kaple, ale nechal pro ni vymalovat i vzácný obraz – konkrétně kopii slavné a zázračné Pasovské Panny Marie Pomocné (která je také kopií, a to obrazu z Innsbrucku namalovaného Lucasem Cranachem starším).

Autorem skockého obrazu, kde je znázorněn také kus pasovského oltáře, byl malíř a toužimský měšťan Johann Wolfgang Richter. Dílo vzniklo ve stejném roce jako kaple a jeho neobvyklost spočívala jednak v několika zázracích jemu přičtených, ale i v tom, že později, po přesunutí do nově postaveného kostela, bylo připevněno na závěsech a při poutních mších se posouvalo z přední strany oltáře na stranu zadní. Zde bylo mezi stěnami dvouramenné schodiště, které poutníkům umožňovalo, aby si na obraz sáhli. Tato událost, adorace dotykem, je známá jako tradice místní lidové zbožnosti a mariánské úcty.

A vždy se jednalo o velkou slávu a představení. Dílo zahalovala opona, která se najednou rozhrnula. Obraz následně začal přejíždět ke druhé straně. Před obraz, k pevnému rámu, poutníci připevňovali různé děkovné dary za vyslyšení proseb, většinou přívěsky nebo růžence.

Stejně jako pasovské předloze, i Panně Marie Pomocné ve Skocích jsou totiž prisuzována zázračná působení a četná uzdravení. Nicméně za zázračný a milostný obraz prohlášena nebyla, „jen“ za dobrotivý a dobročinný, a to dekretem z 28. listopadu 1733.

Ten udělila arcibiskupská konzistoř na základě vyšetřování případů zázraků. Během něho bylo vyslechnuto celkem

18 svědků, měšťanů i obyčejných lidí. Komise se tak seznámila s vyslyšenými modlitbami nebo se zázračnými uzdraveními. Tyto události jsou dodnes uloženy v archivu, v latinsky psané knize. Přitom nešlo jen o uzdravení. Například modlitby ve Skocích a slib dvou svící uchránily pole purkmistra Albrechta a jeho ženy před velkým krupobitím.

K těmto případům se pak sluší dodat ještě ten z nedávné doby. Když roku 2006 řádili na místě vandalové a odřezávali měděné bání z věží, jeden z nich spadl dolů. Vysoký pád ale přežil, což bylo považováno za zázrak.

Kostel

Kaple postavená na základě snu s Pannou Marií, významný obraz, zázraky. To všechno podpořilo zdejší poutní tradici. Svě k tomu řekl i fakt, že putovat ke skocké kopii obrazu bylo pro poutníky přijatelnější, než cesta k jeho vzdálené pasovské předloze.

Netrvalo dlouho a výrazné počty příchozích a s tím související přibývající finance zažehly myšlenku, aby byl místo kaple postaven větší kostel. Toho se ujal stavitel Johann Schmied, který dodnes patří mezi nejvýraznější regionální barokní architekty.

Návrh na stavbu mu byl zadán 22. dubna 1736. Dne 23. října téhož roku opat kláštera premonstrátů v Teplé Raimund Schimanowsky položil základní kámen a již 2. července 1738 byl slavnostně vysvěcen hlavní oltář – ke cti Navštívení Panny Marie.

Co se týče financí, pocházely od poutníků a z obětí darů. Na jejich nedostatek si zde stěžovat nemohli. Naopak, výrazně přesahovaly potřeby stavby, a tak se dokonce mohlo upustit od původních plánů a například místo jedné věže se mohly dát chrámu dvě.

Obraz Panny Marie Pomocné byl do kostela z kaple přenesen 9. července 1740. Jak bylo řečeno, milostným se oficiálně nestal, nicméně byl i tak korunován.

Úpadky, vzestupy, úpadky

Při pohledu na současnou podobu kostela, na jeden z posledních pozůstatků zaniklé vesnice, nás napadne, jak tenká je hranice mezi slávou a úpadkem. A právě toto slovo je v historii poutního místa Skoky bohužel skloňováno často.

K prvnímu úpadku došlo v době, kdy ho pocítily i další církevní stavby: při josefínských reformách. Císařovo nařízení z dubna 1784 zakázalo náboženská procesí, poutníků tak do Skoků přicházelo poskovnu. Finanční příspěvky se tenčily a kostel začal chátrat. Až roku 1902 jej nechal výrazně zrekonstruovat premonstrátský opat z Teplé P. Helmer, jehož klášter Skoky spravoval. To se stalo v mezidobí 1903–1904. V letech 1904–1906 zde také vznikla velká fara. Ta sloužila jako superiorát tepelské kanonie.

Tehdy byl úpadek zažehnán, nicméně další se začal naplňovat po druhé světové válce. Nejprve v období bezprostředně po ní, kdy došlo k vystěhování zdejších německých obyvatel a kdy se počet místních rapidně zmenšil. A nejenak tomu

bylo i v klášteře v Teplé, odkud příslušníci německé národnosti muse-
li odejít také.

Alespoň tak nezažili noc z 13. na
14. dubna 1950 a akci K. Tepel-
ští premonstráti byli internováni,
klášter byl zrušen a změnil se na
kasárna.

A v padesátých letech 20. stole-
tí ještě zůstaneme. Vesnice Skoky
tehdy zaznamenala další odliv oby-
vatel, kteří předtím nahradili pová-
lečné vysídlenec. Nechtěli se totiž
podřídít kolektivizaci, proto odešli.
Kromě toho se nestarali ani o do-
my, kam se nastěhovali, a které po-
stupně byly vyrabovány a ještě více
zdevastovány.

Prázdná a chátrající obydlí se
nedářilo osídlit, byla proto bourá-
na. Docházelo tak k postupnému
úpadku obce, narušovanému jen
při nepravidelných bohoslužbách nebo
příchodem některých poutníků. O čty-
řicetitisícových davech z let minulých
si místo ale mohlo nechat jenom zdát.
Už jen proto, že politický režim přícho-
zím cestu ztrpčoval různými překážkami
a zábranami, výjimkou nebyly ani těžkos-
ti ze strany StB.

Až v šedesátých letech, při uvolnění
poměrů, došlo ke zlepšení a ke zvýšení
počtu poutníků, včetně těch německých.
V té době se kostel navíc stal státem chrá-
něnou památkou a dočkal se několika
oprav. Tím ale stagnace zastavena nebyla.

V roce 1961 žilo ve Skocích posled-
ních 16 obyvatel. To už vesnice za sebou
měla připojování k jiným obcím, až se na-
koniec stala součástí města Žlutice, což
trvá dodnes. Od tohoto města však byla
fyzicky oddělena, a to roku 1969 výstav-
bou žlutické přehrady.

Od světa odříznutí obyvatelé byli přestě-
hováni. Ve Skocích zůstala jen Marie Ho-
lešová, poslední obyvatelka, která zemřela
29. října 1982. A s ní pomyslně zemřela
i celá vesnice, postupně zarůstající a po-
hlcovaná přírodou, kdy se jen dokona-
lo předchozí chátrání a hroucení domů.

Kostel Navštívení Panny Marie nicmé-
ně zůstal stát. A roku 1998 se vrátil do
rukou tepelských premonstrátů, kteří zde
také obnovili místní komunitu.

Jenže návrat k dřívější slávě se neko-
nal. Co nezničil režim, dokonali jiní. De-

vadesátá léta i přechod do nového tisíci-
letí přinesly Skokům soustavné návštěvy
vandalů a zlodějů, pro které odlehle mís-
to představovalo snadný terč. Úplně vy-
kradli kostel, odnesli obrazy nebo kostel-
ní lavice, zničili varhany a hlavní oltář.

Dobrotivý obraz Panny Marie Po-
mocnice se ale ochránit před zničením
i odcizením podařilo. V současné době
je uložen v klášteře v Teplé, ve Skocích
je umístěna jeho požehnaná fotokopie.

Chudí navenek, bohatí v srdci

Výčet ran, které Skoky utřzily, zdánli-
vě nahrávají nejen konci jedné obce, ale
také poutního místa. Bývá tomu ovšem
i v životě: těžké zkoušky jsou pro něko-
ho důvodem skončit, pro druhého, po
vzoru Krista, po každém pádu zvednout
se a jít dál.

Psal se rok 2006 a – jak bylo dříve ře-
čeno – do kostela přišli zloději měděné-
ho plechu. Rozřezali bání věží a shodili
je. To ale jako by byl impuls pro občan-
ské sdružení *Pod střechou*, které začalo
pracovat s jednoduchou rovnici – vrátit
poutnímu místu život a díky přítomnosti
lidí zabránit nájezdům zlodějů.

Projekt *Živé Skoky* od roku 2008
zpřístupňuje kostel, přičemž se pozdě-
ji rozrostl o kulturní a společenské akti-
vity, například koncerty. A bohoslužba-
mi a slavnostmi obnovoval mariánskou
poutní tradici. Od roku 2009 poutníci

také mohou vyjít na Skokovskou
stezku, propojující duchovní záži-
tek s volnočasovým vyžitím.

I díky těmto a dalším aktivi-
tám tak můžeme putovat krajem,
který je sice opuštěný, ale zároveň
v něm stále nalézáme duchovní ži-
vot. A přitom i jedno velké posel-
ství křesťanské víry.

To spočívá v pochopení, že u Bo-
ha nesmíme používat slovo konec.
Není konce, je-li náš život naplněn
Bohem a směřujeme-li v životě prá-
vě k němu. Vždyť naše pozemská
cesta se může podobat té, po níž
kráčíme ke kostelu Navštívení Pan-
ny Marie. Je zarostlá, neschůdná,
plná výmolů, jsou na ní překážky.
Pak ale dojdeme ke stavbě ztěles-
ňující Boha a pochopíme, že on
přece není na místech splňujících
nejpřísnější společenská a finan-

ční měřítka, ale na těch opuštěných, kde
jsme s ním jen my. V tichu a samotě, aby
nám na nich připomněl, že v jeho náruči
neexistuje žádný konec.

Anebo můžeme při putování ke skoc-
kému kostelu přemýšlet i o jiném tajem-
ství. Na zdánlivě chudém místě se nám
může naplno ukázat, že být chudým na-
venek ještě neznamená, že nemůžeme být
uvnitř bohatými.

Stejně jako se Bůh nezabývá tím, jaké
maji kostely fasády, ale jaké bohatství při-
náší duším věřících a návštěvníků, nezají-
má ho, jak jsme oděni my – jak honosné
máme šaty, zda jsme ověnceni drahoka-
my, ale jak bohatá máme srdce.

A tak stejně jako my putujeme zarost-
lým, zdánlivě zaniklým krajem a otevře-
me bránu zdánlivě zaniklého kostela a na-
jdeme tam duchovní život, Bůh prochází
složitým a spleťtým terénem našich srd-
cí. Žádné není bez trápení, velkých či ma-
lých hříchů, žádné není bez hrbolů, žád-
né nemá vyrovnanou cestu. Podstatné
je, co Bůh uvidí, když otevře jeho dveře
a prozkoumá jeho hlubiny.

Jestli uvidí chudobu i tam, bude zkla-
maný. Ale spatří-li poklad, nebude ho ani
jeden krok na těžké pouti, kdy se musel
prosekat našimi těžkostmi, mrzet. Bude
rád, že v nás našel bohatství. Duchovní
bohatství, to jediné, které po nás chce,
a které my musíme hledat ve svých ži-
votech.

Ostravsko-opavská diecéze slaví 25. výročí svého vzniku

V neděli 30. května 2021 byla slavena v ostravské katedrále Božského Spasitele slavnostní děkonná bohoslužba u příležitosti 25. výročí založení ostravsko-opavské diecéze. Mši svatou sloužil papežský nuncius Mons. Charles Daniel Balvo. Přítomni byli také olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner i nemocí zesláblý ostravsko-opavský biskup Mons. František Václav Lobkowicz.

„Já bych poděkoval všem, že jste přišli oslavit 25. výročí diecéze. Není to málo, není to moc. Bůh je veliký a my mu chceme vzdávat díky za to, že nás shromáždil v jednom společenství. Ať nám dá vytrvalost ve víře, abychom se takto jako dnes setkávali každou neděli při Eucharistii. Buďte všichni v dobrém a radujte se ve společenství všech svatých,“ řekl v závěru bohoslužby biskup František Václav Lobkowicz.

„Mám vzkaz této místní církvi k její dospělosti: *„Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“* My to děláme naopak. Začínáme křtem, potom něco učíme a možná někoho získáme. Zkusme vzít vážně Ježíšův odkaz. Jděte a nezačněte přesvědčovat. Získejte je pro lásku Boží a místní církev poroste a přinese plody,“ popřál diecézi arcibiskup Jan Graubner.

Osobním přáním zakončil svou promluvu také papežský nuncius, který celou mši svatou celebrou v českém jazyce a česky také kázal. *„Osobně se, přátelé, modlím za to, abyste pokračovali v dobrém díle, které ve vás bylo započato, aby tak i budoucí generace mohly slyšet radostnou zprávu evangelia, byly posilovány zkušeností Boží lásky a jeho blízkostí ve všech životních situacích a s velkorysostí odpovídaly na povolání poznávat a milovat Boha a prokazovat službu jemu i sobě navzájem,“* uvedl arcibiskup Charles Daniel Balvo.

Děkonné bohoslužby se zúčastnili také zástupci města Ostravy a krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Primátor města Tomáš Macura připomněl příkladnou spolupráci radnice s biskupstvem i skutečnost, že historie města je

s životem církve propojena už po staletí. První písemná zmínka o Ostravě pochází z roku 1267 z listiny olomouckého biskupa Bruna.

„*Osudy města a osudy církve jsou spojeny. Za těch 25 let ostravsko-opavské biskupství se osvědčilo, nezaměřuje svou působnost jen na věřící, ale na všechny,“* řekl primátor města, který vyzdvihl roli církve ve vzdělávání, správě navráceného majetku a její morální autoritu, která je pro společnost důležitá zvláště v současné zjištěné době. Za hejtmanství poblahopřál diecézi náměstek Lukáš Curylo a věřící laiky při poděkování biskupům reprezentoval manželský pár.

K historii diecéze

Latinsky psaná zřizovací listina s datem 30. května 1996 signovaná vatikánským státním sekretářem Angelem kardinálem Sodanem deklaruje rozhodnutí papeže Jana Pavla II. založit novou diecézi se sídlem v Ostravě. Touto papežskou bulou začínající slovy „*Ad christefidelium spirituali*“ bylo z olomoucké arcidiecéze vyčleněno 11 děkanátů s 275 farnostmi, které se staly součástí nové ostravsko-opavské diecéze. Prvním diecézním

ze v názvu a které bylo již v 18. století vytipováno jako místo pro vznik nové diecéze, se druhým nejvýznamnějším chrámem diecéze stal farní kostel Nanebevzetí Panny Marie. Myšlenka rozdělení olomoucké arcidiecéze na slezskou část byla živá od roku 1776. Žádost do Říma zaslala papeži Piu VI. rakouská císařovna Marie Terezie. Opavské biskupství však tehdy z finančních a hospodářských důvodů nevzniklo a selhaly také snahy na jeho ustanovení v letech 1818, 1868 i v roce 1928.

Přání mnoha generací vyslyšel až v roce 1996 dnes již sv. Jan Pavel II., který viděl v rozdělení tehdy největší diecéze ve střední Evropě přínos pro duchovní rozvoj oblasti. Biskup, který musel dosud do měst a obcí na severu Moravy a ve Slezsku dojíždět až z Olomouce, měl z Ostravy do všech farností blíž. Prvním sídlem biskupa se staly prostory fary v Moravské Ostravě.

Toto řešení bylo však jen provizorní. Mezi první úkoly diecézního biskupa Františka Václava Lobkowicze, který začal okolo sebe budovat tým svých nejbližších spolupracovníků, bylo také rozhodnutí o stavbě nového biskupství.

Ve spolupráci s vedením města bylo vybráno místo na Kostelním náměstí vedle nejstaršího ostravského kostela sv. Václava. Stavba biskupství financovaná z darů věřících byla slavnostně otevřena 11. února 2000.

Biskupství ostravsko-opavské mělo až do roku 2017 jen jednoho biskupa. Od založení v roce 1996 stojí v čele diecéze biskup František Václav Lobkowicz. Papež František jmenoval 7. 4. 2017 pomocným biskupem ostravsko-opavským Mons. Martina Davida, který byl v roce 2008 jmenován do funkce generálního vikáře. Od 1. 6. 2020 se biskup Martin David stal apoštolským administrátorem diecéze a byly mu svěřeny záležitosti spojené s řízením diecéze. Úřad i status sídelního biskupa nadále zůstal biskupu Františku Václavu Lobkowiczovi.

Podle www.doo.cz

biskupem byl jmenován Mons. František Václav Lobkowicz, který v době založení diecéze působil jako pomocný biskup pražské arcidiecéze. Do úřadu byl uveden 31. srpna 1996 v ostravské katedrále Božského Spasitele v Ostravě.

Již od vzniku diecéze byla kromě katedrál, kterou se stal farní kostel farnosti Moravská Ostrava v centru města, ustanovena v diecézi také konkatedrála v Opavě. Ve městě, které má diecé-

Pondělí 21. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled: 8. díl: Sůl země a světlo světa
7:35 Cvrlikání (51. díl): Lua **8:40** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Martinem Půlpánem (98. díl): Z Evropy do Barmy pěšky a stopem **10:55** Etiopie: Jděte a získávejte učedníky **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Obrácení impéria **13:15** Angola: Vstaň a choď, Angolo **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Zvládnou ještě naše děti manželství a rodinu? **16:00** V souvislostech **16:20** Na pořadu rodina (6. díl): Povolání dětí **17:25** Můj chrám: Nadá Urbánková, Želivský klášter **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Marta a Marie [P] **18:30** Expedice Rembaranka: Umění přežít **19:15** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **19:35** Poutníci času (15. díl): S Pavlem Kuruštou **19:50** Přejeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:10** Moudrost mnichů: Recept na vztek a škodolibost **21:25** V pohorách po horách (68. díl): Velká Čantoryje – Slezské Beskydy **21:30** Za obzorem **22:05** ARTBITR – Kulturní magazín (114. díl) [P] **22:15** Dekalog X: Desáté přikázání **23:15** Etiopie: Jděte a získávejte učedníky **23:50** Koncert tří sborů: Odry 2015 **0:45** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 22. 6. 2021

6:05 Na druhý pohled: 9. díl: Musíme tam všichni...
7:35 Indonésie: Povolání žít spolu **8:10** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistříňanka – 2. část **8:40** Moudrost mnichů: Recept na stres **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Vezmi a čti: Květen 2021 **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: Daniel Raška – Modlitba ve 21. století **10:30** Klapka: S Martem Eslmem **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Biblická studna **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Na pořadu rodina (2. díl): Prázdniny, dovolená **15:45** Na půli cesty **16:20** Muzikanti, hrajte: Blatnička **17:25** Guyanská Diana **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Podobnoství o pošetilém boháči [P] **18:25** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **18:45** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **19:10** Štětcem a pišťalou **19:30** Zpravodajské Noeviny: 22. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Veterinári bez hranic [L] **21:10** Moudrost mnichů: Recept na stres **21:30** Za obzorem **22:05** Vyvolení: hudebně taneční představení **23:30** Terra Santa News: 16. 6. 2021 **23:55** Věk reformem (5. díl): Protestantská reformace **0:25** Země neočekávaného – Papua Nová Guinea **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 23. 6. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 6. 2021 **6:25** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Zvládnou ještě naše děti manželství a rodinu? **7:40** Koncert Pěveckého sdružení moravských učitelů **8:40** Moudrost mnichů: Recept na samotu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Generální audience papeže Františka [L] **10:20** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **10:45** V Kristu zapustíte kořeny **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ateliér užité modlitby **14:00** Za obzorem: Milosrdní Bratři v Brně [L] **14:40** Dedičstvo národov: MFF Myjava 2019 **15:45** Portréty krajiny **16:15** Zpravodajské Noeviny: 22. 6. 2021

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

16:35 Cvrlikání (50. díl): Jarda Svoboda **17:40** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Krácalíka **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: O neposlušném služebníku [P] **18:30** Strýček Emu (8. díl) **18:45** Návrat orla skalního do české přírody **19:15** Moudrost mnichů: Recept na samotu **19:30** Terra Santa News: 23. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem: Milosrdní bratři v Brně **22:45** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Radost z Boha **23:55** Generální audience papeže Františka **0:20** První křesťané: Obrácení impéria **0:50** Vietnam **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 24. 6. 2021

6:05 Jde o život (1. díl): Hlavně chtít odvážně a moc **7:40** P. Ignác Stuchlý **7:50** Terra Santa News: 23. 6. 2021 **8:10** Věk reformem (5. díl): Protestantská reformace **8:40** Moudrost mnichů: Recept na problém pornografie **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl: O kurzech „Manželské večery“ **10:55** Služebnice Boží Matka **11:25** Věk reformem (5. díl): S Pavlem Kuruštou **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (82. díl): Roháč – Súľovské skály **13:00** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr Harmonie 1872 Kolín **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:40** Slavnostní koncert ke znovuootevření plzeňské katedrály: Plzeň, katedrála sv. Bartoloměje **16:05** Zpravodajské Noeviny: 22. 6. 2021 **16:30** Čičimské tajemství **17:05** Poletuchy **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Pozvání na hostinu [P] **18:30** Ovečky: 13. neděle v mezidobí [P] **19:00** Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 24. 6. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem (13. díl) [L] **21:15** Moudrost mnichů: Recept na problém pornografie **21:30** Za obzorem **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Talisk na Folkových prázdninách **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 25. 6. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 6. 2021 **6:25** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **7:20** V pohorách po horách (67. díl): Pecný – Hrubý Jeseník **7:30** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: Přednáška Mons. ThLic. Tomáše Holuba, Th.D. **8:40** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Přešel jsem hranici **10:15** Ateliér užité modlitby **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (114. díl) **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hluboké nedorozumění na Mohelnickém dostavníku **13:10** Ján Miho – heligonkář a folklorista **13:40** Poutníci času (15. díl): S Pavlem Kuruštou **14:00** Za

obzorem [L] **14:40** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem: Galaxie, 2. díl **15:25** Děť 31 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 24. 6. 2021 **16:20** Flešbky – Godzone podcast **16:50** Výpravy do divočiny: Veterinári bez hranic **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **18:20** Příběhy z Dobré Knihy: Ztracená ovečka [P] **18:30** Stíny nad Libavou **19:10** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **19:35** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **19:50** Přejeme si... **20:05** Strážnice žije! MFF Strážnice 2021 [P] **21:40** Za obzorem **22:15** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **23:15** Gramofon (3. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **0:35** Továrna mezi vodami **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 26. 6. 2021

6:05 Léta letí k andělům (1. díl): Karel Herbst – salesián, světitel biskup **6:30** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **7:25** Sedmihlásky (42. díl): Kravičky, vy moje kravy a Pastě se, kravičky **7:30** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **7:55** Strýček Emu (8. díl) **8:05** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **8:30** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **9:00** KCHK 2021 online: Úvod a přednáška P. Vlastimila Kadlece (Ž 18,29) [L] **10:30** Metr od Svatosti (1. díl) **11:00** KCHK 2021 online: Blok pro děti a mládež [L] **11:30** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Víti Marčíka **12:30** Přejeme si... [P] **12:40** Metr od Svatosti (2. díl) **13:10** Pole milosrdenství **14:15** Pinou parou do srdce Beskyd **14:55** Flešbky – Godzone podcast [P] **15:25** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **16:00** Kulatý stůl: KCHK 2021 online [L] **17:30** V souvislostech [P] **18:00** Mše svatá z kostela sv. Václava: KCHK 2021 [L] **18:50** Přejeme si... **19:00** O Zdence Jelínkové a lidovém tanci: MFF Strážnice 2021 [P] **20:00** Večer chval: KCHK 2021 online [L] **21:00** Outdoor Films s Josefem Bosákem (101. díl): Arménie a válečný konflikt v Náhorním Karabachu [P] **22:35** Mise **0:40** Za obzorem **1:10** V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **1:20** Za obzorem **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 27. 6. 2021

6:05 Večeře u Slováků: 13. neděle v mezidobí **6:30** Léta letí k andělům (2. díl): Ludvík Armbruster – jezuita, děkan Katolické teologické fakulty UK **6:50** Biblická studna **7:50** Odkaz předků (5. díl): Stará Voda **8:05** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **9:35** Poutníci času (15. díl): S Pavlem Kuruštou **10:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:10** V pohorách po horách (90. díl): Ploská – Velká Fatra **11:20** Můj chrám: Doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D, bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Muzikanti, hrajte [P] **13:10** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha – Radost z Boha **14:25** Věk reformem (6. díl): Tridentýský koncil **15:00** Jak ji znáte?: MFF Strážnice 2021 [L] **16:35** Na pořadu rodina (19. díl): Péče o prarodiče **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín (114. díl) **18:00** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:05** Cirkus Noeland (25. díl): Roberto, Kekulín a dirigent Houslička **18:30** Animované biblické příběhy: Josefov setkání s bratry **19:00** Strýček Emu (9. díl) [P] **19:10** Ovečky: 13. neděle v mezidobí **19:35** Víra do kapsy **19:50** Přejeme si... **20:05** Léto s liškou **21:45** Koncert k počtu sv. Jana Sarkandera: Zámek Holešov **23:10** Jak potkávat svět (67. díl): S arcipatem Prokopem Siostrzonkem **0:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 21. 6. o 20:15 hod.:

A teraz čo? (Je odpustenie zbabelosť?)

Odpustiť niekomu je v dnešnej dobe nepopulárne. Ľudia ma budú mať skôr za zbabelca ako za hrdinu. Prečo by som mal odpúšťať?

Utorok 22. 6. o 21:55 hod.:

Peter medzi nami

Katechéza Svätého otca pod názvom: „Prejdi do Macedónska a pomôž nám!“ (Sk 16,9) Kresťanská viera prichádza do Európy.“

Streda 23. 6. o 20:50 hod.:

Katolicizmus 5 / Peter a Pavol – Neпоstrádatelní muži (dokument)

Rozprávajú o životných púťach jednotlivých apoštolov nám biskup Barron ukazuje, ako pôsobil Duch Svätý skrze všetkých apoštolov a učeníkov, a tak buďoval Cirkev. Kráčajú po stopách svätých Petra a Pavla, ktorí niesli evanjelium do celého sveta, môžeme lepšie pochopiť základy apoštolskej viery, zvlášť zjavenie Kristovho zmŕtvychvstania.

Štvrtok 24. 6. o 21:35 hod.: Lutnové duety

Záznam koncertu pri príležitosti začiatku Ignaciánskeho jubilejného roka. Účinkujú Lutnové duo Jakub Mitřík a Richard Závada.

Piatok 25. 6. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Páter Pio (film)

U mladého novica v kapucínskom kláštore sa postupne začínajú objavovať stigmy. Prípád sa rozhodnú preskúmať a zveria ho významnej psychiatricke. Podrobným skúmaním a rozhovormi s mladíkom a rehoľníkmi sa sama presvedčí o nadprirodzenom pôsobení a zmení tak aj svoje vnímanie sveta.

Sobota 26. 6. o 20:30 hod.:

Pedro Poveda – Svetlo z Guadixu (film)

Pedro Poveda – svätec, humanista, ale predovšetkým Kristov kňaz. Svojou mučeníckou smrťou na začiatku občianskej vojny vo Španielsku vydal svedectvo viery.

Nedeľa 27. 6. o 8:45 hod.: Svätá omša z Jasova

Priamy prenos odpustovej slávnosti ku cti sv. Jána Krstiteľa.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. ČERVENA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 6.		PO 21. 6.		ÚT 22. 6.		ST 23. 6.		ČT 24. 6.		PÁ 25. 6.		SO 26. 6.			
Antifona	1136	1262	1754	1975	1166	1295	1181	1311	1396	1570	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1755	1975	1166	1296	1182	1312	1396	1570	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1397	1570	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1756	1977	1170	1300	1186	1317	1397	1571	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1780	2001	1170	1300	1186	1317	1397	1571	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1757	1977	1171	1300	1186	1317	1398	1571	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	701	791	1392	1565	1393	1566	1187	1318	1398	1572	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1264	1402	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1398	1572	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1399	1572	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1398	1572	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
SO 19. 6.																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1760	1981	1176	1307	1394	1567	1400	1573	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1395	1568	1400	1574	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1751	1971	1761	1982	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1763	1983	1180	1310	1395	1568	1400	1574	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	700	791	701	791	1780	2001	1180	1310	1395	1569	1401	1575	1227	1361	702	792
Prosby	1135	1261	1149	1277	1764	1984	1180	1310	1395	1569	1401	1575	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	701	791	701	791	1392	1565	1393	1566	1396	1569	1398	1572	1227	1362	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 20. 6. – 12. neďele

v mezidobí

1. čt.: Job 38,1-8-11
 Ž 107(106),23-24.25-26.28-29.30-31
 Odp.: 1 (*Oslavuje Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,14-17
 Ev.: Mk 4,35-41

Pondělí 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: Gn 12,1-9
 Ž 33(32),12-13.18-19.20+22
 Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
 Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 22. 6. – nezávazná památka sv. Paulína Nolánskeho nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: Gn 13,2.5-18
 Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5
 Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)
 Ev.: Mt 7,6.12-14

Streda 23. 6. – ferie

1. čt.: Gn 15,1-12.17-18
 Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*
 Nebo: *Aleluja.*)
 Ev.: Mt 7,15-20

večer:

1. čt.: Jer 1,4-10
 Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17
 Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)
 2. čt.: 1 Petr 1,8-12
 Ev.: Lk 1,5-17

Čtvrtek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6
 Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15
 Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)
 2. čt.: Sk 13,22-26
 Ev.: Lk 1,57-66.80

Pátek 25. 6. – ferie

1. čt.: Gn 17,1.5.9-10.15-22
 Ž 128(127),1-2.3.4-5
 Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina.*)
 Ev.: Mt 8,1-4

Sobota 26. 6. – nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gn 18,1-15
 Lk 1,46-48a.48b-49.50+53.54-55
 Odp.: 54b (*Pán pamatoval na své milosrdenství.*)
 Ev.: Mt 8,5-17

PRO DĚTI

TOMÁŠEK • I. A II. DÍL

Josef Janšta • Ilustrace Lucie Fričová

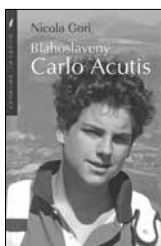
Příběhy malého chlapce Tomáška, jeho křesťanské rodiny, kamarádů a kamarádek. Vhodné pro děti od 5 do 10 let.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství

Třetí, přepracované vydání • Brož.,

140x202 mm, křídový papír, 240 stran, 185 Kč

SVĚTICI K NÁM PROMLOUVAJÍ

BLAHOŠLAVENÝ CARLO ACUTIS

Nicola Gori • Z italštiny přeložila Zdeňka

Křehlíková • Revize překladu Kateřina

Lachmanová • Redakce Eva Mešková

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa, a velkou vášeň pro počítače. Nejvíc ale tíhne k Božím věcem. Prosadí si předčasně první svatě přijímání, pak chodí denně na mši svatou. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásí Carlo později. Evangelia zná skoro nazpaměť. Ze svých úspor se stará o řadu bezdomovců. Jako misionář ve svém okolí pro Boha získává vrstevníky i dospělé, ba i přátele hinduisty. Jak vůbec objevil víru, když rodina byla nevěřící? Maminka přiznala: „Určitě ne zásluhou nás rodičů, to klidně zveřejněte... Mě osobně Carlo zachránil. Byla jsem ve víře negramotná.“ Kéž nás tento „Boží influencer“ při četbě provází svou přímlovou, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplno jako on!

Paulínky • Brož., 120x185 mm,

128 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 229 Kč

MYSTIK Z LIBANONU • SVATÝ ŠARBEL MACHLÚF

Ilijás al-Džambúrí • Z italštiny přeložil Richard Machan

Redakce Jan Malý a Kateřina Lachmanová

Svatý Šarbel (1828–1898) je velký světec patřící k východní maronitské křesťanské církvi. Už během života jej spolubratři i lidé v okolí považovali za Božího muže s mnohými charismaty. Když zemřel, děly se u jeho hrobu zvláštní úkazy. Na jeho přímlovu došlo k mnohým uzdravením i obrácením, což vedlo k zahájení kanonizačního procesu. K jeho hrobu dodnes přicházejí poutníci z celého světa, křesťané, ale i muslimové. A Boží Duch proměňuje srdce všech, kteří o to stojí – jistě neopomene ani srdce čtenářovo.

Pavel Nebojsa - Doron

Brož., 130x190 mm, 128 stran, 199 Kč

DUCHOVNÍ PRŮVODCE NA CELÝ ROK

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2022

Autor podnětů k rozjímání P. Petr Vrbický

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2022 připravil P. Petr Vrbický. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Je zde také vždy odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. V závěru knížky je mešní řád.

Paulínky

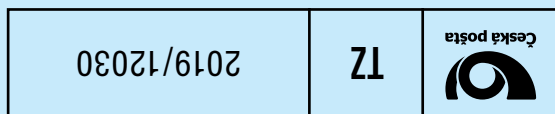
Brož., 100x145 mm, 487 stran, 119 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: Registrční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.